

Swipe ili kandidat u vrijeme COVID-a

Ana Fröbe, Croatia

Ja sam kandidat i moja analiza u uvjetima pandemije je premještena u virtualni svijet, na WhatsApp.

O, kako li sam se opirala tom virtualnom svijetu!

U mojem izvananalitičkom životu sam voditeljica Klinike za onkologiju i odgovorna sam za organizaciju sto pedeset ljudi za vrijeme lock-down-a: strku i paniku sam postupnim koracima dovodila u red i kontrolu (samo jedan ulaz u kliniku, numerirane elektronske šifre na ulazu na odjel, stroga kontrola i nadzor protoka bolesnika i osoblja, uzimanje podataka i kontaktnih brojeva, osiguravanje osoblja za trijažu, nabava zaštitne opreme, maski u dovoljnim količinama...uz svakodnevni, kontinuirani uobičajeni postupci liječenja onkoloških bolesnika).

Pa kako ću još i analizu u tim uvjetima?

Pa kako virtualno?

Pa zar nisu komentari na pokušaj analize preko Skype-a da je to „fake“ analiza, nije prava...

Pa ne želim imati ne-pravu analizu!!!

I tako je prošao prvi tjedan s odgovorom analitičarki kako ću se javiti kada sve završi, kada prođe pandemija, kada se stiša ...pa ću po starom.

Evo me u drugom tjednu pandemije, na odjelu situacija prilično pod kontrolom, u kući dečki pomažu, kuhaju, ne kreću se suvišno, disciplinirani su i imam osjećaj kako bih ipak mogla pokušati virtualno, iako nije pravo, želim pokušati...

I eto me na WhatsApp-u, ushićena što veza funkcionira, uz pozdrav analitičarki, gasim kameru. U mom uhu glas analitičarke s najsofisticiranijim nijansama, nema muljanja, uz glas i neverbalni zvukovi dopiru iz okoline, pjev ptica, kuckanje majstora... suportivna je i puna razumijevanja i odobravanja za svakodnevne patnje koje prolazim u neizvjesnosti u bolnici s ljudima koji boluju od raka, ali ne i samo to već i od potresa...tri egzistencijalna straha za koje uopće ne znam kako se prežive... pandemija, potres, rak...

Slušalica je u uhu, a glas analitičarke kao da me sastavlja, prati u mislima, asocijacijama i ja kao da se ponovo rađam, iz uha... (Atena se rodila iz Zeusova uha-glave; tko je tu Zeus?

Analitičarka? Ja? Atena ratnica? Ja „naoružana“ empatijom moje analitičarke? A i Afrodita mi se mota po glavi...afrodita= pjena, nestalna kao pjena, sreća koju osjećam u seansi je kao pjena?... nestalna?..)

I tako iz seanse u seansu, više od tri mjeseca, do duboko u ljeto...sve dotle, da se na kraju pitam, pa kako ću ja bez virtualne analize kada pandemija završi?

Pa kako mi je uopće palo na pamet da virtualno nije dobro, da ne valja, da nije prava analiza, (a ja volim kada je sve po pravilima...)

U svojoj analizi „u živo, na kauču“, sada sam već na kraju treće godine i treba mi vremena da savladam svoju nestrpljivost od časa kada bih pozvonila na kolna vrata, pa čekala signal za automatsko otvaranje vrata, pa to čekanje do zvuka automata za koje mi se činilo da beskonačno dugo traje (pa što joj je, zašto ne otvara odmah, zar me ne čeka, zar nije spremna, pa što li sada radi, pa kako uvijek čekam tako dugo, pa jesam li prerano...ne nisam...već sam tri minute u terminu...pa penjanje liftom na teći kat...pa opet zvonjenje na vratima...pa Bože, zar mi ne može otvoriti vrata, čekati me, a ne da moram ponovno zvoniti i ponovno čekati...a svaki put dolazi iz drugog pravca koliko se može vidjeti kroz staklena vrata...pa koliko to prostorija ima u tom stanu...pa što radi kada me čeka...kako može bilo što drugo raditi kada ja dolazim...)

A sada, u virtualnoj analizi, samo stisnem tipku na telefonu i već nakon dvije zvonjave ona je tu...samnom...samo moja...sluša me...uvijek koncentrirana...pažljiva...obzirna...mekaa...i kad propituje, čini mi se ugodnom...ohhh.
Nema snebivanja, nema čekanja, nema ljutnje koja nastane i koja se na sve to nadoveže...idealno, ne promijenilo se...

A onda je ljetni ciklus ove virtualne analize završio, uz napomenu da se na jesen vidimo „u živo“ jer i prostor je uspješno restauriran nakon potresa, i situacija s COVIDom će se sigurno popraviti, i moći ćemo se družiti.

Ja s uzdahom pristajem (kažem lažno da nema problema, da ću doći, ali već žalim za tim svojim ne-frustrirajućim objektom, tim svojim parcijalnim objektom, za tom mojom dojkom, WhatsApp-dojkom, uobličenom u glas moje analitičarke, koja je tu i to samo nakon dodira ekrana na telefonu, cak...cak...swipe...bez čekanja, bez cupkanja pred vratima, taj čas u uhu, meni na raspolaganju...

Ali...valja meni odrasti...i u Masarykovu poći...i glasu pripojiti moju analitičarku cijelu, kojoj se čuje i kruljenje u želucu kada je gladna...koja i zaspe kada je umorna...ili ja blebećem nevažne stvari (jer izbjegavam govoriti o nečem važnom pa to tako skrivam, ima pravo žena zaspati kad bježim i skrivam se).

Ne brinite, dobro sam...voljela me je bezuvjetno sve te mjesece COVID-a, potresa i raka...bila sam naporna, a voljela me je neizmjeno, nerazrijeđeno, postojano i dovoljno nahranila da sada mogu u Masarykovu...“uživo“, mirnije cupkati pred vratima.

Ili kao u Makovoj pjesmi: „Valja nama preko rijeke...“

P.S.

I iako sam tužna, tješim se, jer analiza u živo u danu dulje traje...počinje od trena kada se otputim s posla... ona mi je u glavi dok hodam i pripremam se više od pola sata, na kauču sljedećih četrdeset pet minuta, i u odlasku do kuće sljedećih pola sata...cijelo vrijeme u analizi, cijelo vrijeme s dojkom u ustima (a ne samo četrdeset pet minuta kao na WhatsAppu).

Sada znam što to nije dobro s virtualnom analizom (samo da to saznanje još i usvojim!)...pa previše je nagrađujuća, s premalo frustracija (osim hendikepa s internetskom/mobilnom mrežom?!), a bez frustracija nema integracije... a bez integracije se teško i komplicirano živi!

Ali u vrijeme krize, kao što je to ova, pa još i doktoru kao što sam to ja, koja umrem sa svakim svojim onkološkim bolesnikom i kad nije pandemija i kad nema potresa, u običnoj smrti od raka, virtualna analiza je kao tableta. Djeluje brzo, ublaži bol, traje kratko, ovisan si o njoj... a dojenju nikada kraja